

и да съсредоточи мисълта върху единъ отъбългаръ
продуматъ. Лицето ѝ има физическостъ и живостъ, за-
щото най-послъ, тисарскитъ занаятъ не изисква външна
подвижностъ на ухото.

Турски съзнаватъ скръбъ, който се намира въ
Парижскитъ музей Лувръ, намоури отъ Марнетъ въ
раскопките на Веранеца и който съставлява най-
скъпоценното творение на Парижската Египетска
сбирка, има на противъ физиономия стиганна жуба
и събудена. Облеченъ съ простъ пижаматъ отъ крѣста
до колѣнотъ, седналъ на земята по турски, перото
отъ трѣстъ, бере сложенъ върху панфира, той слуша
готовъ да пише фразата, който ще му диктува гос-
пода; той така бере ето 6000 ходими да се продължи
диктовката, който ще трѣбва да затисне. Физи-
ката му е почти герметичната, чертитъ силно
обозначени, показватъ челоука въ силна възраст. У-
стата дълги, снабдени съ тънки устни, се издигатъ
малко въ въздухъ; странитъ сѣ повече костениви и
твърди; ушитъ, отдалени отъ главата сѣ тънки
и дебели; челото ниско и увенчано съ буйна коса къ-
со стригана. Окоото, голѣмо и добръ отворено, държи
свѣта особена живостъ на една хитра и май-
сторска измама на дръвнитъ художници. Орбитажа
е изпразнена и тази трапичка, чатъмена съ
единъ смѣсъ отъ бѣлъ и черенъ емайлъ; кѣпчкитъ сѣ
направени отъ бронзъ, когато единъ малкъ гвоздеи
отъ сребро, туренъ на дръвото на меденъ погуба
свѣтлината и като ѝ отразява, прави впечат-
ление на единъ истински живъ погледъ. Мислата
му сѣ малко лежки и висичи, както прииде на
челоука отъ известна възраст, който занемарва
миславатъ отъ буйни упражнения. Ублото тѣло
е увлечено, тъй да се каже отъ движението на фи-
гурата и подъ влиянието на свѣтоуветъ за га-
кание, което господствува въ физиономията; муску-
литъ на ръката, на бюста, на рамото сѣ само въ
едно поусѣпокойствие, готови да погиснатъ тогъ-
часъ да работятъ. Цѣлата фигура е вписана въ